

i sin Tale ved Finanslovbehandlingen i det andet Ting, dels ved sine Bemærkninger i Dag gjort fuldstændig og indgaaende Rede for, at denne Kassebeholdning ikke paa nogen Maade kan siges at være effektiv. Det er beklageligt, men den nuværende Finansminister, om jeg saa maa sige Finansminister Nr. 6 i 1½ Aar, bærer jo ikke noget Ansvar for dette. Naturligvis vilde det være ønskeligt, om dette Forhold var anderledes, og ser man andre Steder hen, er det der ogsaa anderledes. Lad mig tage Forholdet, som det er i Norge. De gaa der med en ganske lignende Kassebeholdning, omkring 40 Mill. Kr., men den er ganske anderledes likvid, tilsvarende Forhold til dem, der findes hernede, findes slet ikke deroppe. Den norske Kassebeholdning er i en ganske overvejende Grad placeret dels i norske Banker, dels ogsaa, hvad der er særdeles tiltalende, i meget højere Grad, end vi kende det, hos udenlandske Bankierhuse. Den norske Stat ligger ikke med saadanne Beholdninger af Kreditforeningsobligationer som vi. Den har liggende, saaledes som vi ogsaa have — hvad der jo er en saare forstandig Anvendelse af nogen Del af Kassebeholdningen —, Obligationer tilhørende tidligere Statslaan, som ere indkøbte til rimelig Kurs for senere at blive benyttede ved Udtrækning eller ved Amortisation i Henhold til paatagne Forpligtelser. Men udover det har man i den norske Kassebeholdning slet ikke noget saadant, som vi have.

Hvad her er sagt om Kassebeholdningen, har den højtærede Finansminister jo sagt ogsaa gælder Reservefonden. Denne Reservefond, som fra 1867, hvor den var paa 116 Mill. Kr., er gaaet ned til ca. 18 Mill. Kr., det vil sige, dens reelle Værdi er vistnok efter Kurserne kun 16 Mill. Kr., giver jo det samme Billede. Der er alt for mange danske Papirer heri, og heller ikke i Reservefonden er der Tilgodehaverer i Udlandet, som ere likvide ganske øjeblikkeligt. Der findes ganske vist i Reservefonden mange fremmede Værdier, som let kunne realiseres, men Beløb, som kunne trækkes ind, uden at der gives Ordre til Salg, findes ikke i vor Reservefond.

Den højtærede Finansminister talte jo ogsaa om disse Kreditforeningsobligationer, som jeg nævnede her. Jeg skal give ham Ret i, at det vilde være vanskeligt nu at skride til Salg deraf. Det drejer sig begge Steder, tilsammen tagne, om et Beløb af 8—9 Mill. Kr. Men jeg

vil dog henlede Opmærksomheden paa, om der ikke var Grund til i alle Tilfælde i Løbet af de kommende Aar at træffe det Arrangement med Kongeriget Danmarks Hypotekbank, der vistnok bliver nødt til eller agter i kommende Aar at udstede en ny Serie Hypotekobligationer, at denne Bank gjorde, om jeg saa maa sige, Statskassen den Tjeneste at overtage de store Beholdninger, som ligge baade det ene og det andet Sted.

Endelig findes der jo en saa vanskelig realisabel Post som over 2 Mill. Kr. lolland-falsterske Jernbaneaktier. Disse Aktier noteres paa Københavns Børs i Dag 96—98, vistnok uden Omsætning. Naar de noteres til den Pris, er det, fordi de have Statens Garanti. De skulde vel altsaa kunne sælges lidt efter lidt, og selv om det bliver noget af en ejendommelig Forretning, var det vel ogsaa rart at faa dem paa andre Hænder, hvis Staten ikke netop har den Hensigt at overtage de paa-gældende Jernbaner. Naar Kursen paa de Papirer er den nævnte, er det ikke, fordi Jernbanerne give det tilsvarende Udbytte, men fordi Staten selv er Garant derfor og sikrer Ejerne af Aktierne et aarligt Udbytte af 4 pCt. Det er en Garanti, som aarlig koster Staten, saa vidt jeg ved, 70,000 Kr. eller noget deromkring.

Jeg vil tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke maatte finde Anledning til at arbejde hen til, at der blev givet Regler ikke alene for Reservefondens Midlers Anbringelse, men vel ogsaa, og noksaa meget, for Brugen af Reservefonden. Nu skal jeg villigt indrømme, og det har Erfaringen jo vist, at jo mere likvid Reservefonden er, des større Opfordring er der for en Finansminister til at bruge den, og det har ogsaa vist sig, at tidligere Finansministre ikke have kunnet modstaa Fristelsen til at tage deraf. Men naar man gav nogle Regler for Benyttelsen, saaledes at en Finansminister ikke uden videre kunde gøre det eller dog kun med Pligt til at restituere det Forbrug, der har fundet Sted, tror jeg ikke, man løb saa overvættets stor Risiko ved at have Reservefonden, hvad jeg vil kalde meget likvid, d. v. s. i overvejende Grad anbragt hos udenlandske Korrespondenter. Jeg tror, der maatte kunne gøres noget i saa Henseende, og jeg tror ogsaa, det vilde være ønskeligt, om man kom ind paa, selv i mindre gode Aar, dog at forstærke sin Reservefond noget, for naar den nu kun er disse 16